

Ældste Craig C. Christensen
De Halvfjerds' Præsidium

Jeg kender selv til dette

Når vi for os selv erfarer, at Jesu Kristi gengivne evangelium er sandt, kan det blive en af livets største og mest glædesfyldte oplevelser.

Mine kære brødre, vi bliver til stadighed inspireret af præsident Thomas S. Monsons personlige eksempel og præstedømmetjeneste. For nylig fik adskillige diakoner spørgsmålet: »Hvad beundrer du mest ved præsident Monson?« En diakon kunne huske, hvordan præsident Monson som barn gav sit legetøj til venner, der havde brug for det. En anden nævnte, hvordan præsident Monson viste omsorg for de mange enker i sin menighed. En tredje bemærkede, at han blev kaldet til apostel i en meget ung alder og har velsignet mennesker over hele verden. Så sagde en ung mand: »Det, jeg beundrer mest ved præsident Monson, er hans stærke vidnesbyrd.«

Ja, vi har alle følt vores profets særlige vidnesbyrd om Frelseren Jesus Kristus og hans forpligtelse til altid at følge Åndens tilskyndelser. Ved hver oplevelse, præsident Monson fortæller, opfordrer han os til at efterleve evangeliet bedre og søge efter at få og styrke vore egne personlige vidnesbyrd. Husk det, han sagde fra denne talerstol for blot et par konferencer siden: »For at vi alle kan være stærke og modstå alle kræfter, der trækker os i den forkerte retning ... må vi have vores eget vidnesbyrd. Uanset om I er

12 eller 112 – eller et sted imellem – så kan I personligt vide, at Jesu Kristi evangelium er sandt.«¹

Selv om mit budskab i aften er henvendt til dem, der er tættere på de 12 end de 112, gælder de principper, jeg taler om, for alle. Som svar på præsident Monsons udtalelse vil jeg gerne spørge: Ved vi hver især for os selv, at evangeliet er sandt? Kan vi med sikkerhed sige, at vore vidnesbyrd virkelig er vore egne? For atter at citere præsident Monson: »Jeg holder fast i, at et stærkt vidnesbyrd om Frelseren og hans evangelium vil beskytte jer mod synd og ondt omkring jer ... Hvis I ikke allerede har et vidnesbyrd om disse ting, så gør det, der

er nødvendigt, for at I får et. Det er afgørende for jer at have jeres eget vidnesbyrd, for andres vidnesbyrd kan kun tage jer et stykke af vejen.«²

Jeg ved selv dette

Når vi for os selv erfarer, at Jesu Kristi gengivne evangelium er sandt, kan det blive en af livets største og mest glædesfyldte oplevelser. Vi skal måske begynde med at stole på andres vidnesbyrd – ved at sige, ligesom de unge krigere gjorde: »Vi tvivler ikke på, at vore mødre vidste det.«³ Det er et godt sted at begynde, men vi må bygge videre på det. For at være stærke i at efterleve evangeliet findes der ikke noget vigtigere end at få og styrke vores eget vidnesbyrd. Vi må som Alma kunne sige: »Jeg ... kender [selv] til dette.«⁴

»Og hvordan tror I, at jeg kender til dets sandhed?« fortsatte Alma. »Se, jeg siger jer, det er blevet kundgjort for mig ved Guds hellige Ånd. Se, jeg har fastet og bedt i mange dage, for at jeg selv kunne vide dette. Og se, jeg ved selv, at det er sandt.«⁵

Jeg ønsker at se det, som min far så

Ligesom Alma lærte Nefi også selv sandheden at kende. Efter at have lyttet til sin far tale om mange af hans åndelige oplevelser ønskede Nefi at vide det, som hans far vidste. Det var mere end almindelig nysgerrighed – det var noget, han hungrede og tørstede efter. Selv om han var »overordentlig ung«, nærrede han »store ønsker om at kende til Guds hemmeligheder.«⁶ Han længtes efter at »se og høre og kende til dette ved Helligåndens kraft.«⁷

Mens Nefi »sad og grundede i [sit] hjerte,« blev han »taget bort af Herrens Ånd ... op på et overordentlig højt bjerg,« hvor han blev spurgt: »Hvad ønsker du?« Hans svar var enkelt:

»Jeg ønsker at se det, som min far så.«⁸ Takket være sit troende hjerte og flittige indsats blev Nefi velsignet med en storslået oplevelse. Han fik et vidnesbyrd om Frelseren Jesu Kristi forestående fødsel, liv og korsfæstelse, han så Mormons Bogs fremkomst og evangeliets gengivelse i de sidste dage – alt sammen som følge af sit oprigtige ønske om selv at vide det.⁹

Disse personlige oplevelser med Herren forberedte Nefi på den modgang og de udfordringer, som han snart ville møde. De gjorde ham i stand til at stå fast, selv når andre i hans familie vaklede. Han kunne gøre dette, fordi han havde *lært* for sig selv, og han *vidste* det selv. Han var blevet velsignet med sit eget vidnesbyrd.

Han skal bede om at få den af Gud

Ligesom Nefi var profeten Joseph Smith også »overordentlig ung«, da hans »sind [blev] vakt til alvorlige overvejelser« om åndelige sandheder. For Joseph var det en tid med »stor uro« at være omgivet af modstridende og forvirrende budskaber om religion. Han ønskede at vide, hvilken kirke der var den sande.¹⁰ Inspireret af disse ord i Bibelen: »Hvis nogen af jer står tilbage

i visdom, skal han bede om at få den af Gud«,¹¹ handlede han for at finde svar. En smuk morgen i foråret 1820 gik han ind i en lund og knælede i bøn. På grund af sin tro, og fordi Gud havde et særligt værk, Joseph skulle udføre, fik han et herligt syn, hvor han så Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, og erfarede for sig selv, hvad han skulle gøre.

Kan I i Josephs oplevelse se en fremgangsmåde, som I kan anvende til at få eller styrke jeres eget vidnesbyrd? Joseph lod skrifterne trænge ind i sit hjerte. Han grundede dybt over dem og anvendte dem i sin egen situation. Han handlede derpå i overensstemmelse med det, han havde lært. Resultatet var det herlige første syn – og alt det, der fulgte. Denne kirke blev helt bogstaveligt grundlagt på det princip, at alle og enhver – deriblandt en 14-årig bondedreng – kan bede til Gud og få svar på sine bønner.

Så hvad er et vidnesbyrd?

Vi hører ofte medlemmerne af Kirken sige, at deres vidnesbyrd om evangeliet er deres dyrebareste eje. Det er en hellig gave fra Gud, som kommer til os ved Helligåndens kraft.

Det er den stille, urokkelige vished, vi får, når vi studerer, beder og efterlever evangeliet. Det er den følelse, der kommer, når Helligånden bærer vidnesbyrd i vores sjæl om, at det, vi lærer og gør, er rigtigt.

Nogle mennesker taler om et vidnesbyrd, som om det er en lyskontakt – enten er den tændt eller slukket. Enten har man et vidnesbyrd, eller også har man ikke. I virkeligheden er et vidnesbyrd mere som et træ, der gennemgår flere vækst- og udviklingsstadier. Nogle af de højeste træer på jorden findes i Redwood Nationalpark i det vestlige USA. Når man står ved foden af disse enorme træer, er det forunderligt at tænke på, at hvert eneste af dem kommer fra et lillebitte frø. Sådan er det også med vore vidnesbyrd. Selv om de begynder med en enkelt åndelig oplevelse, vokser og udvikler de sig over tid gennem konstant næring og hyppige, åndelige oplevelser.

Det er derfor ikke overraskende, da profeten Alma forklarede, hvordan vi udvikler et vidnesbyrd, at han talte om et frø, der bliver til et træ. Han sagde: »Hvis I giver plads til, at et frø kan blive sået i jeres hjerte, se, hvis det er et sandt frø eller et godt frø, og hvis

Cape Town, Sydafrika

I ikke kaster det ud ved jeres vantro ... da vil det begynde at svulme i jeres bryst, og når I føler disse svulmende bevægelser, begynder I at sige til jer selv: Det må nødvendigvis være sådan, at det er et godt frø, eller at ordet er godt, for det begynder at udvikle min sjæl, ja, det begynder at oplyse min forstand, ja, det begynder at blive mig lifligt.¹²

Det er ofte sådan, et vidnesbyrd begynder: Med hellige og overbevisende følelser, der oplyser os og viser os, at Guds ord er sandt, men uanset hvor vidunderlige disse følelser er, er det kun begyndelsen. Jeres arbejde med at få jeres vidnesbyrd til at vokse er ikke færdigt – lige så lidt som arbejdet med væksten af en kæmpefy er klaret, når den første lillebitte spire titter op af jorden. Hvis vi tilsidesætter eller forsømmer disse tidlige, åndelige tilskyndelser, hvis vi ikke nærer dem ved fortsat at studere skrifterne og bede og søge flere oplevelser med Ånden, dør vore følelser hen, og vore vidnesbyrd bliver mindre.

Som Alma udtrykte det: »Men hvis I forsømmer træet og ikke har tanke for dets pasning, se, da slår det ikke nogen rod; og når solens hede kommer og svider det, visner det bort, fordi det ingen rod har, og I rykker det op og kaster det ud.«¹³

I de fleste tilfælde vokser vore vidnesbyrd på samme måde, som et træ vokser: Gradvist, næsten umærkeligt, som følge af vores konstante omsorg og flittige indsats. »Men dersom I vil pleje ordet,« lovede Alma, »ja, passe træet, når det begynder at vokse ved jeres tro med stor flid og med tålmodighed, idet I med glæde ser frem til frugten af det, da slår det rod, og se, det skal blive et træ, der vokser op til evigtvarende liv.¹⁴

Nu er tiden; i dag er dagen

Mit eget vidnesbyrd tog sin begyndelse, da jeg studerede og grundede over lærdømmene i Mormons Bog. Da jeg knælede for at adspørge Gud i ydmyg bøn, vidnede Helligånden i min sjæl om, at det, jeg læste, var sandt. Dette tidlige vidnesbyrd blev en katalysator for mit vidnesbyrd om mange andre sandheder i evangeliet, for som præsident Monson har sagt: »Når vi ved, at Mormons Bog er sandt, så følger det, at Joseph Smith virkelig var en profet, og at han så Gud den evige Fader og hans Søn Jesus Kristus. Det følger også, at evangeliet blev gengivet i de sidste dage gennem Joseph Smith – herunder gengivelsen af både Det Aronske og Det Melkisedekske Præstedømme.«¹⁵ Siden den dag har jeg haft mange

hellige oplevelser med Helligånden, som igen har bekræftet for mig, at Jesus Kristus er verdens Frelser, og at hans gengivne evangelium er sandt. Sammen med Alma kan jeg med sikkerhed sige, at jeg kender selv til dette.

Mine unge venner, nu er tiden, og i dag er dagen, hvor vi selv skal lære eller igen få bekræftet, at evangeliet er sandt. Vi har hver især et vigtigt værk at udføre. For at udføre det værk og være beskyttet mod verdens indflydelse, der altid synes at være til stede, må vi have tro ligesom Alma, Nefi og den unge Joseph Smith for at opnå og udvikle vores eget vidnesbyrd.

Ligesom den unge diakon, jeg talte om tidligere, beundrer jeg præsident Monson for hans vidnesbyrd. Det er ligesom den tårnhøje kæmpefy, og selv præsident Monsons vidnesbyrd har skullet vokse og udvikle sig over tid. Vi kan for os selv erfare, ligesom præsident Monson har erfaret, at Jesus Kristus er vor Frelser og verdens Forløser, at Joseph Smith er genoprettelsens profet, hvorunder hører gengivelsen af Guds præstedømme. Vi har dette hellige præstedømme. At vi må lære alt dette og selv vide det er min ydmyge bøn i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Vov at stå alene«, *Liahona*, nov. 2011, s. 62.
2. Thomas S. Monson, »Præstedømmets kraft«, *Liahona*, maj 2011, s. 66.
3. Alma 56:48.
4. Alma 5:46.
5. Alma 5:45-46.
6. 1 Ne 2:16.
7. 1 Ne 10:17.
8. 1 Ne 11:1-3.
9. Se 1 Ne 11-14.
10. Se JS-H 1:8-10.
11. Jak 1:5.
12. Alma 32:28.
13. Alma 32:38.
14. Alma 32:41.
15. Thomas S. Monson, *Liahona*, Nov. 2011, s. 67.